
OSOBNOST OBCE

LIBOR SKLENÁŘ

K rozhovoru v rámci prosincového čísla Vilémovských novin přijal naše pozvání člověk, který svůj život spojil s vilémovským fotbalem a místní firmou STAP. Nejen o jeho vztahu ke sportu a STAPu, ale o mnoha dalších zajímavostech, si můžete přečíst v tomto článku, který jsme pro vás připravili.

Na úvod prosím o krátké představení.

Jsem spíše nekonfliktní, kamarádský typ, který si ovšem občas rád vystřelí ze svých kamarádů. Málo co mě rozčílí, ale občas to na mě padne a někdo to odnese a to jak v práci, tak i na hřišti, případně v lodovně. Záměrně však nikoho nebudu jmenovat, on si to každý přebere sám. Potom mě to ale mrzí a snažím se to zase urovnat. Mým heslem, které se proslavilo po celém Vilémově a okolí, je „makej a budou!“.

S Karlem Gottem. Foto: L. Sklenář

Co tě do Vilémova jako šluknovského rodáka přivedlo?

V roce 1974, po ukončení ekonomické školy v Děčíně, jsem nechtěl jít na vysokou školu, ale do práce a už si vydělávat peníze. A tak se v tehdy populární restauraci Klub na šluknovském náměstí dohodl můj táta s jeho kamarádem, také „Baťovákem“, panem Soukupem, tehdejším ředitelem STAPu, že zkusím začít pracovat v jeho firmě. Potřeboval tehdy mladou krev. Slovo dalo slovo a prvního srpna roku 1974 jsem byl přijat do kolektivu odbytu, k paní Janouchové. Tam jsem prošel všemi možnými pozicemi od dělníka v expedici, reklamačního referenta, vedoucího exportu, vedoucího odbytu a nakonec v roce 1992 jsem se stal obchodním ředitelem. V poslední zmíněné pozici jsem působil až do loňského roku, před odchodem do důchodu. Dnes ve STAPu ještě působím coby spolumajitel firmy ve funkci předsedy dozorčí rady a jsem i členem úzkého vedení.

Ještě zmíním, že rok po vojně jsem se definitivně přestěhoval do Vilémova, neboť tehdejší sekretářka ředitele Soukupa, Dáša Žifčáková, se kterou jsem chodil v Děčíně do školy, mi pomohla se snadno namluvit si její sousedku, také Dášu. S tou jsem se krátce na to oženil a máme spolu dvě děti, syna a dceru.

Jak jsi zejména za minulého režimu ve Vilémově působil? Pověz čtenářům například něco o tvém působení v kulturně-školské komisi či o výstavbě tělocvičny.

Hned po mém přestěhování do Vilémova mě přemluvili pánové Kotraba starší a Hlava, abych zde začal hrát fotbal. Díky fotbalu a práci jsem se brzy skamarádil s podstatnou částí lidí z obce a začal s nimi budovat nejprve tělocvičnu, potom i další projekty. V tu dobu na mne měl největší vliv tehdejší předseda národního výboru, pan Bohumil Štrombach st., který mě také přesvědčil, abych se stal členem národního výboru coby poslanec. Nabídku jsem přijal a působil jsem jako předseda kulturně-školské komise, která tehdy pořádala například krásné plesy v místním klubu, ale také zajímavé akce pro děti.

Jsi také znám organizováním událostí - Turnaje o putovní Květ, Memoriálu pánů Kotraby a Bálka a dalších akcí.

Brzy jsem se zapojil také do práce s organizátory různých sportovních akcí, jako byly Běh do šesti vilémovských vrchů, Putovní Květ, Sálová kopaná, Zimní fotbalová stapácká liga, hokejové zápasy, stapácké hry, fotbalové plesy, lyžařské závody a podobně. Těmto akcím původně veleli pánové Raichart, Kotraba, Boreček, Adolf, či Jan Lemfeld starší. Od nich jsem postupně přebíral oteře a stal se akcím pantátou já. Bohužel dost akcí z různých důvodů postupně skončilo.

Založili jsme memoriál Míly Kotraby, velkého a nezapomenutelného kamaráda, který tragicky, nešťastnou náhodou, zahynul právě před jednou z kulturních akcí, před plesem fotbalistů. Tento memoriál má za sebou již úctyhodných 32 ročníků.

Areál, se kterým má mnoho lidí spojenou tvou osobu asi nejvíce, to je samozřejmě vilémovské fotbalové hřiště, které dokonce už nějakou dobu nese tvé jméno. Řekni nám něco o tom, jak jste s dalšími lidmi fotbalový stánek v průběhu času zvelebovali a starali se o něj.

Co mě vždy nejvíce lákalo, byla práce okolo fotbalu. Jako aktivní hráč jsem pobláznil dva tehdejší spoluhráče a stavaře, Ing. Sodomku a Mrkvičku mladšího. Spolu jsme se za pečlivého vedení pana Mrkvičky staršího pustili do budování místního fotbalového stánku. Nejprve jsme začali zbouráním starého dřevěného plotu a vybudovali nový betonový, k němu přistavěli tribunu pro 140 sedících diváků a kantýnu s udírnou. Vrcholem byla poté příprava, úprava a zasetí travnaté plochy v roce v roce 1989 a její slavnostní otevření při oslavě padesátých narozenin Bohouše Mrkvičky staršího, který měl na tom všem lví podíl.

Po skončení hráčské kariéry jsem se fotbalu věnoval a dodnes pokračuji jako bafuňář. Mám na starosti vše okolo vilémovského A-týmu - od shánění finančních prostředků až po další vylepšování a zkrášlování našeho fotbalového areálu. Za tu celou dobu dodnes se povedla celá řada věcí, které se snad ani nedají vyjmenovat. Nejen, že jsme se dostali do divize, kde jsme strávili 5 let, ale již delší dobu jsme nejlepším amatérským celkem v okrese, výše je pouze profesionální tým Varnsdorfu. Ale dokázali jsme v Českém poháru vyřadit třeba i druholigové Ústí nad Labem a pak hostit při rekordní návštěvě 1200 diváků ligové Teplice. Vyhráli jsme mnoho turnajů v okolí, dvakrát pak i Krajský pohár a získali několik individuálních ocenění.

S financováním rekonstrukce fotbalového hřiště se podělím o historku o tom, jak jsme podstatnou část peněz získali. Dříve nebylo moc peněz, a tak nám pomohl pan Vráťa Bělka, tehdy náměstek z Mikovu a můj soused, který byl i naším fandou a jednou mě oslovil s tím, jestli se nechci přijít podívat k němu do Mikovu na pěkné hromady šrotu a zorganizovat jejich likvidaci do sběru s možností nechat si vydělané peníze na fotbal. Hned jak jsem tu hromadu šrotu uviděl, zajásal jsem a začal organizovat brigády, které nám vynesly pro fotbal na tehdejší dobu nevídaných skoro 200 tisíc korun. To se nám to potom vše budovalo jednodušeji! Samotné získávání šrotu však nebylo úplně jednoduché, musel nám

přijet na pomoc speciální zemědělský nakladač a na ty nejmenší části, jako například hlavičky připínáček, přijela z Rumburku magnetická ruka a i díky ní jsme předávali ten plac zcela čistý. Trochu nám to záviděli i mikulášovičtí fotbalisté, ale nakonec uznali, že by to těžko zorganizovali jako tehdy my.

Podařilo se nám vybudovat a oplotit i druhou travnatou plochu, umělé zavlažování na hlavní ploše, nové drenáže, tribunu na vedlejším hřišti, předělat a zvelebit prostory v kabinách, udělat nový vrt na pitnou vodu, či zmodernizovat obě občerstvovací stanice. Dalo by se dlouho mluvit o dalších věcech, ale naši diváci o nich vesměs vědí a oceňují je, stejně jako všechna mužstva, která k nám přijíždějí, ať již z blízka či daleka. A to pohladí po duši.

Velice mě potěšilo, když moji kolegové z výboru SK a našeho Fanda klubu nechali po mě, k mým šedesátinám, pojmenovat tento areál. Krásné, ale i zavazující gesto.

K fotbalovému klubu patří také hospoda známá jako Lodovna. My jako fotbalisti jsme neustále sháněli peníze na svou činnost a tak jsme mimo jiné kdysi koupili od Jednoty obchod, Lodovnu, a přebudovali jej na fotbalovou hospůdku, udělali zde dva byty a dva obchody. Toto nám generovalo slušný příjem několik let, především ta hospůdka. Ale tím, jak se zvedaly ceny točeného piva, ubývalo (a stále ubývá) hostů. My jsme rádi, že to přežívá prakticky na nákladech, abychom se vůbec měli kde scházet a schůzovat.

Měli jsme i svůj autobus, který jezdil nejen s našimi fotbalisty, ale i pro firmy, školy. Vozili jsme například také Němce od hranic a podobně. To je dnes už pasé a tato výdělečná činnost pro nás skončila.

Vrátím se ještě k tvé kariéře ve STAPu. Můžeš se podělit o nějaké zajímavosti z těch více než pětáctýřiceti let?

Při příchodu do STAPu jsem si moc přál cestovat služebně po republice (do zahraničí to tenkrát ještě prakticky nešlo), ale to bych musel přijít do zásobování, ne do odbytu. Tehdy zásobovači jezdili a sháněli kde co, kdežto my v odbytu jsme jen přerozdělovali to, co se vyrobilo. Trvalo to dlouho, ale hned po převratu, kdy zmizely „pézetky“ (podniky zahraničního obchodu, pozn. red.), se musela každá firma o vývoz postarat sama. My Stapáci jsme tehdy měli oproti například Krnovu (tehdy ZSKN a nyní Pega) výhodu, že jsme byli blízko „západu“ a poměrně velká část nás ovládala němčinu, neboť naši předkové byli z německých menšin. Takže od této doby se otočil gard mezi zásobováním a odbytem a my odbytaři jsme začali jezdit a shánět nové zákazníky. Díky tomu jsem objel služebně prakticky celý svět a získal řadu obchodních přátel nejen v Čechách, ale v celé Evropě. Moje nejexotičtější služební cesta byla s jedním pracovníkem ministerstva zahraničí, kdy jsme navštívili během 19 dní celkem 9 zemí – Nový Zéland, Austrálii, Fiji, Západní Samou, Nauru, Guam, Tongu, Filipíny a Thajsko. Mimo to jsem byl prakticky ve všech evropských zemích, včetně Ruska. Celkově mám na kontě již 56 navštívených zemí. Historek a příběhů jsme si užili víc než dost, ať již na zmíněných zahraničních služebních cestách, či tuzemských.

Vedení STAPu při likvidaci tehdejšího ředitelství. Foto: L. Sklenář

Můžeš porovnat kulturní život ve Vilémově z tvého pohledu a porovnat minulost a přítomnost?

Co se kulturního života ve Vilémově týče, byl v minulosti asi lepší. Bylo zde kino, kulturní dům a pořádali jsme čaje, taneční zábavy, dětské karnevaly, zábavné pořady se soutěžemi, také plesy a silvestrovské oslavy. Kulturní dům nám bohužel již delší dobu chybí, ale věřím, že se blýská na lepší časy a brzy ho zase budeme mít. Jen nevím, jestli se najde ještě tolik ochotných lidí, aby znovu zábavu a celkovou kulturu u nás ve Vilémově ještě rozjeli na takovou úroveň, jaká tu byla kdysi.

V minulosti nebyl všeobecně takový shon jako dnes, málokdo měl auto či televizi, nebyly počítače ani mobily, nemohlo se cestovat do zahraničí. Proto byli lidé asi více ochotni udělat pro obec a různá společenská uskupení daleko více, a hlavně zadarmo. Pamatuji si, když na nás „hvízdnul“ Bohouš Štrombach starší, koupil basu piva a my šli hned po práci makat na tělocvičnu, v sobotu i v neděli. To samé bylo za Zdenka Raicharta, když si volejbalisté budovali svá hřiště, nebo Honzy Lemfelda staršího, Bohouše Mrkvičky staršího a následně i mě, kdy jsme se hned po práci šli domů převléci a od 15 hodin už makali na hřišti a také jen za to pivo a občas párek z udírny. Dnes je to horší a souvisí to i s prací, že se ochotných lidí pracovat zdarma najde už málo a tak se to musí „lepit“ řemeslníky nebo brigádníky za nějakou tu finanční odměnu.

Když se tě zeptám na největší úspěch v jakémkoliv odvětví, co tě napadne jako první?

Za největší úspěch považuji, že jsme po privatizaci STAPu, za vedení Zdenka Raicharta, dokázali i přes velké nesnáze firmu stabilizovat a nedopadli jsme jako některé firmy v okolí, třeba Bytex, Centroflor a další. A i dnes, kdy se vyměnila ve vedení firmy prakticky celá generace, dáváme a chceme i nadále dávat práci minimálně 250 lidem z Vilémova a okolí.

V oblasti sportu byl obrovským úspěchem již zmíněný postup A-mužstva do divize (čtvrtá nejvyšší soutěž v České republice – pozn. pro nefotbalové čtenáře), což se široko daleko v okolí nikomu nepovedlo a asi ani již nepovede, neboť chybí široká hráčská základna a kvalitní mládež. Kde jsou ty časy, kdy jsme měli u nás ve Vilémově žáky, dorost, B a A-tým.

Jelikož se ve Vilémově hraje, a hrála, na dost dobré úrovni i sálová kopaná, považuji za velký úspěch i náš tehdejší postup do finále o přeborníka republiky v roce 1980 v Otrokovicích, kde jsme obsadili krásné deváté místo z 12 nejlepších týmů z celých Čech.

Chceš něco říci na závěr? Nějaký vzkaz čtenářům?

Na závěr rozhovoru bych chtěl poděkovat své manželce, která mi po celý život, vlastně i nyní, „trpěla“ mé koníčky, kvůli kterým jsem občas zanedbal výchovu svých dětí, a měla toho tudíž na svých bedrech více, ale zvládla to. Nyní se oba těšíme z našich vnoučat a věříme, že nejen naše děti, ale i vnoučata budou pracovat ve STAPu, stejně jako my, naši rodiče i prarodiče a zapojí se aktivně do života i v obci. A také bych si přál, aby po nás nastupující generace pokračovala v našich šlépějích a svou prací stále držela již dlouho platné heslo „Vilémov je STAP a STAP je Vilémov“. Nové mladé zastupitelstvo v čele se starostou Zdeňkem Černým mi v tom dává velkou naději, a proto věřím, že až se budu za pár let koukat na Vilémov z nebička, bude stále vzkvétat a lidé se odtud nebudou stěhovat, ale budou se naopak rádi stěhovat sem k nám za prací a za společenským životem.

14.12.2020

Ing. Zdeněk Maier